

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc listopad 2020

Prosme o přímluvu svatých za trvalý mír v Náhorním Karabachu

Když papež František hovoří o válečných konfliktech, je diskrétní a nevyjadřuje hlučně „znepokojení“. Je však hlasem těch, jejichž hlas není slyšet. „Nezapomeňme na dění v Náhorním Karabachu, kde se ozbrojené střety střídají s chabým příměřím, přičemž se tragicky zvyšuje počet obětí, destrukce domů, infrastruktury a bohoslužebných budov, což stále masivněji postihuje civilní obyvatelstvo. Je to tragické. Chtěl bych znovu důrazně vyzvat zodpovědné představitele bojujících stran, aby co nejdříve zasáhli a zastavili prolévání nevinné krve. Ať se nedomnívají, že vyřeší konflikt násilným odporem, nýbrž zasadí-li se o upřímná vyjednávání za pomoci mezinárodního společenství.“ V roce 1923 historické území současného Náhorního Karabachu bylo přičleněno k Ázerbájdžánu. Podle arcibiskupa Arménské apoštolské církve Pargueve Martirosiána se nejedná o náboženský konflikt, nýbrž o neblahé dědictví arménské církve zničené za sovětského režimu. V současném konfliktu spatřuje pokus o třetí genocidu Arménů. Připomeňme, že v roce 2015 Arménská apoštolská církev svatořečila všechny oběti arménské genocidy, kterých je několik milionů. Arménská genocida začala 24. dubna 1915 hromadným zatýkáním arménské národní a kulturní elity – politiků, novinářů, duchovních, průmyslníků, lékařů, vědců a umělců v Konstantinopoli. Nelze ani opomenout stále rostoucí mocenské ambice Turecka, které se snaží obnovit vojenskou a politickou moc Osmanské říše (1299–1922). Tradice klade vznik Arménské apoštolské církve do doby působení apoštolů Tadeáše a Bartoloměje. Ověřitelné stopy existence křesťanských komunit v Arménii se objevují od 2. století. Svatý Řehoř Osvětitel (cca †328), misionář v Kappadocii a apoštol arménské království přivedl na začátku 4. století k víře arménské krále Trdata III. Hlava církve nese čestný titul *katholikos*. Důvod toho, že Arméni mohli přežít tolik bouří dějin, a dokonce i genocidu v roce 1915, kdy ztratili devět desetin své historické vlasti, musíme hledat v tajemství jejich silného přilnutí k vlastnímu jazyku a kultuře. Učinili z nich hlavní součást své národní identity, bez ohledu na existenci či neexistenci vlastního samostatného státu. Můžeme dokonce tvrdit, že v arménské kultuře existuje něco, co bezesporu značně převyšuje politickou nedůležitost Arménie. Arménie je nejstarším křesťanským státem.